

[C. J. F. Sven.]

ger ind af mere principiel Karakter, Ændringer, som paa visse Punkter i ikke uvæsentlig Grad forandrer det Lovkompleks, der sidst var til Behandling. Jeg skal i saa Henseende vende mig til de to Punkter, der i første Række springer i Øjnene, nemlig dels Spørgsmaalet om, hvorvidt flere Fædre til samme Barn alle skal være fuldt bidragspligtige, dels Bestemmelsen om, at Børn, der er født uden for Ægteskab, i visse Tilfælde kan faa tillagt en Bidragsret ud over det 18de Aar.

Hvad nu det første Spørgsmaal angaar, er der vel ingen, der i og for sig har nogen Sympati over for de flere Fædre til samme Barn, men den Maade, hvorpaa Problemet er løst i Forslaget, synes mig at maatte vække visse Betæneligheder. Jeg synes, der er noget, man kvier sig ved, dette, at det offentlige skal tjene paa — og det er jo det offentlige, der skal tjene paa det —, at en Kvinde letsindigt har indladt sig med flere Mænd; og i Virkeligheden er det maaske nok i væsentlig Grad Kvindens Letsindighed, man bør hæfte sig ved, for hun ved dog, at hun har haft med flere Mænd at gøre, men de flere Mænd behøver jo ikke at vide — det kan maaske endda være, at det kommer som en pinlig Overraskelse —, at den paagældende Kvinde har haft med andre Mænd at gøre. Jeg siger: er der ikke en vis odios Duft over den Tanke, at Staten ligefrem skal tjene paa det? Uvilkaarligt maa jeg, uden direkte at ville sammenligne den højtærede Justitsminister med Kejser Vespasian, mindes det berømte Ord non olet, og det er muligt, at den højtærede Justitsminister over for de Betragtninger, jeg giver Udtryk for paa samme Maade som den hedengangne Kejser vil sige non olet. Men det forekommer mig, at man her i hvert Fald bevæger sig paa Grænsen af, hvad man som moderne Samfund kan tage ind i Skat. Det er jo paa en Maade en Slags Prostitutionsskat, der her indføres, idet man siger: I Virkeligheden skal vi have flere Penge ind, end Formaalet egentlig kræver, og vi forudser, der kan blive et Overskud ved dette lille Arrangement, og dette Overskud skal saa komme Staten til gode derved, at den slipper saa meget billigere fra visse Udgifter.

Endvidere forekommer det mig, at naar man saa i øvrigt vil holde paa, at det uden for Ægteskab fødte Barn ikke skal stilles daarligere, idet man ikke kan hjemsøge dets Moders og Faders Skyld paa det, saa gør man jo her over for disse Børn et Brud paa Princippet, idet man for det første,

saa vidt jeg har forstaaet Lovforslaget, kun vil tillægge Moderen Normalbidrag, uden Hensyn til om der mellem Fædrene maaske skulde være, ja, efter de sidste Skattelove kan man vel ikke mere tænke sig, at der skulde være Millionærer til Stede mellem Barnefædrene, men velhavende Fædre, som, hvis der ikke tilfældigvis havde været flere Fædre, kunde være kommet til at udrede et adskilligt større Beløb end Normalbidraget. Men her gør man altsaa dette, at man med et Brud paa Konsekvensen af Ligestillingen siger: her skal der kun gives Normalbidrag, og man siger endvidere, at disse Børn, der har haft den ekstra Ulykke at have flere Fædre, kan ikke faa nogen Hjælp ud over det 18de Aar. Jeg synes, det er et mærkværdigt Brud paa Konsekvensen, naar man i øvrigt holder paa, at der skal være Ligestilling til Stede. Endvidere er der det ejendommelige, at disse flere Barnefædre, som man altsaa paa en Maade vil straffe, dog i hvert Fald i Forhold til den almindelige og, jeg tør maaske sige første Klasses Barnefader, der er ene Hane i Kurven, slipper for at betale noget ud over Normalbidraget, idet, saa vidt jeg har forstaaet — jeg siger stadig væk, saa vidt jeg har forstaaet — flere Barnefædre hver for sig ikke kan komme til at udrede mere end Normalbidraget.

Vi maa altsaa fra vor Side tage en vis Reservation over for dette Forslag, og det gælder ogsaa det andet Punkt, paa hvilket der er kommet en Ændring ind, nemlig at der nu i Fremtiden skulde gælde den Regel, at hvis det efter et Barns Forhold er paakrævet, at der ydes Bidrag til det til fortsat Skoleundervisning eller faglig Uddannelse efter dets fyldte 18de Aar, saa kan saadant Bidrag paalægges Faderen, dersom det efter hans økonomiske Stilling findes rimeligt, indtil Barnets fyldte 21de Aar. Vi kan ikke gaa med dertil, ikke af Haardhed over for de paagældende Børn, men fordi vi som Hovedprincip maa fastholde, at man dog ikke kan stille disse Børn, der er født uden for Ægteskab, bedre end de Børn, der er født i Ægteskab, og det vilde man gøre herved, idet de i Ægteskab fødte Børn ingen som helst Ret har over for deres Forældre ud over det fyldte 18de Aar. Man har ganske vist i en af de supplerende Love søgt at bøde paa det, for saa vidt angaar Børn, hvis Forældre er blevet separeret eller skilt, og man har endvidere taget Adoptivbørn og Stifbørn med, men gør det det i Virkeligheden ikke værre? Altsaa de Børn, der er saa heldige, i al Almindelighed heldige, at deres Forældre lever sammen, de bliver